

Ha az említett várólistából eredő határidő meghaladja az adott beteg egyéni állapotára és kórházi kezelési szükségleteire vonatkozó valamennyi körülmény objektív orvosi értékelése alapján indokolt időtartamot, az illetékes intézmény – e várólistákra, a kezelésre szoruló eset sürgősségéhez kapcsolódó prioritások szokásos sorrendiségében esetlegesen okozott kárra, a szóban forgó nemzeti rendszer keretében nyújtott kórházi ellátások ingyenességére, a más tagállamban igénybe veendő ellátás költségeinek megtérítésére vonatkozó különleges pénzügyi előírások meghatározására vonatkozó kötelezettségre, illetve az említett ellátás és az illetékes tagállamban ennek megfelelő ellátás költségére hivatkozva – nem tagadhatja meg a kért engedély megadását.

- 3) Az EK 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy amennyiben az illetékes tagállam szabályozása a nemzeti egészségügyi szolgáltatás keretében nyújtott kórházi ellátások ingyenességét írja elő, és azon tagállam szabályozása, amelyben az e szolgáltatáshoz tartozó betegnek engedélyezték, vagy engedélyezni kellett volna a kórházi kezelés e szolgáltatás terhére történő igénybevétele, nem írja elő az említett kezelés teljes költségének megtérítését, az illetékes intézmény köteles a betegnek megtéríteni az azonos szintű ellátás objektíve számszerűsített – és adott esetben a tartózkodás szerinti tagállamban kapott ellátásért számlázott összeget meg nem haladó – költsége, valamint az azon összeg közötti különbözetet, amelynek erejéig a tartózkodás szerinti tagállami intézmény az 1408/71 rendelet 22. cikke (1) bekezdése c) pontjának i) alpontja értelmében az illetékes intézmény nevében a tartózkodás szerinti tagállam szabályozása alapján köteles ellátást nyújtani.

Az 1408/71 rendelet 22. cikke (1) bekezdése c) pontjának i) alpontját úgy kell értelmezni, hogy az érintett beteget e cikk alapján megillető jog kizárólag az általa a tartózkodás szerinti tagállamban igénybe vett egészségügyi ellátásokkal kapcsolatos kiadásokra – így a kórházi ellátások esetén a szigorú értelemben vett orvosi ellátásokkal kapcsolatos költségekre, valamint az érdekeltnek a kórházi létesítményben való, az ellátáshoz szükséges tartózkodása miatt az említett ellátáshoz elválaszthatatlanul kapcsolódó kiadásokra – terjed ki.

Az EK 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy a beteg – akinek engedélyezték a kórházi ellátások más tagállamban történő igénybevétele, vagy akinek megtagadták az engedély megadását, de a határozatról végül bebizonyosodott, hogy nem volt megalapozott – csak olyan mértékben igényelheti az illetékes intézménynél az orvosi célból más országba történő utazás járulékos költségeinek megtérítését, mint amilyen mértékű költségtérítést az illetékes tagállam szabályozása az említett rendszerhez tartozó helyi létesítményben nyújtott ellátáshoz kapcsolódóan ír elő.

- 4) Az EK 152. cikk (5) bekezdésével nem ellentétes az illetékes intézménynek az 1408/71 rendelet 22. cikke és az EK 49. cikk alapján fennálló azon kötelezettsége, hogy engedélyezze, hogy a nemzeti egészségügyi szolgáltatáshoz tartozó beteg – az említett intézmény terhére – más tagállamban vegyen igénybe kórházi

ellátást, amennyiben a várakozás időtartama meghaladja az érintett beteg kórházi kezelési szükségleteinek objektív orvosi értékelése alapján indokolt időtartamot.

(¹) HL C 273., 2004.11.6.

A Bíróság (harmadik tanács) 2006. május 11-i ítélete (a Court of Appel [Civil Division] – [Egyesült Királyság] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Commissioners of Customs & Excise, Attorney General kontra Federation of Technological Industries és társai

(C-384/04. sz. ügy) (¹)

(„Hatodik HÉA-irányelv – A 21. cikk (3) bekezdése és a 22. cikk (8) bekezdése – Nemzeti intézkedés az adókiadás elleni küzdelem jegyében – A HÉA megfizetéséért való együttes és egyetemleges felelősség – Biztosítéknyújtás más kereskedő HÉA-tartozása tekintetében”)

(2006/C 165/12)

Az eljárás nyelve: angol

A kérdést előterjesztő bíróság

Court of Appel (Civil Division)

Az alapeljárás felei

Felperes: Commissioners of Customs & Excise, Attorney General

Alperes: Federation of Technological Industries és társai

Tárgy

A Court of Appel (Civil Division) előzetes döntéshozatal iránti kérelme – A tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv (HL L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o.) értelmezése – A 21. cikk (3) bekezdésének alkalmazási köre, amely alapján a tagállamok úgy rendelkezhetnek, hogy az adóalanytól eltérő személy legyen együttesen és egyetemlegesen felelős az adó megfizetéséért – Kórhinta jellegű adókiadás

Rendelkező rész

- 1) Úgy kell értelmezni a 2000. október 17-i 2000/65/EK tanácsi irányelvvel és a 2001. december 20-i 2001/115/EK tanácsi irányelvvel módosított, a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 21. cikkének (3) bekezdését, hogy az megengedi a tagállam számára az alapügyben érintetthez hasonló szabályozás elfogadását, amely előírja,

hogy azon adóalany, aki részére terméket értékesítettek vagy szolgáltatást nyújtottak és akinek tudomása volt arról, vagy alapos okkal feltételezhette, hogy az ezen, vagy valamennyi ezt megelőző vagy követő termékértékesítést vagy szolgáltatásnyújtást terhelő hozzáadottérték-adót részben vagy egészben nem fizetik meg, az adófizetésre kötelezett személlyel együttesen és egyetemlegesen kötelezhető ezen adó megfizetésére. Azonban az ilyen szabályozásnak tiszteletben kell tartania a közösségi jogrend részét képező általános jogelveket, közöttük különösen a jogbiztonság és az arányosság elvét.

- 2) Úgy kell értelmezni a 2000/65 és a 2001/115 irányelvvel módosított 77/388 hatodik irányelv 22. cikkének (8) bekezdését, hogy az nem engedi meg a tagállam számára sem az alapügyben érintetthez hasonló olyan szabályozás elfogadását, amely előírja, hogy azon adóalany, aki részére terméket értékesítettek vagy szolgáltatást nyújtottak és akinek tudomása volt arról, vagy alapos okkal feltételezhette, hogy az ezen, vagy valamennyi ezt megelőző vagy követő termékértékesítést vagy szolgáltatásnyújtást terhelő hozzáadottérték-adót részben vagy egészben nem fizetik meg, az adófizetésre kötelezett személlyel együttesen és egyetemlegesen kötelezhető ezen adó megfizetésére, és nem engedi meg olyan szabályozás elfogadását sem, amely előírja, hogy az adóalany biztosítéknyújtásra kötelezhető azon adó megfizetése tekintetében, amely attól az adóalanytól követelhető vagy válhat követelhetővé, aki részére az előbbi adóalany az említett terméket értékesíti vagy az említett szolgáltatást nyújtja, illetve aki azt az előbbi adóalany részére értékesíti vagy nyújtja.

Ezzel szemben nem ellentétes e rendelkezéssel az olyan nemzeti szabályozás, amely a 77/388 hatodik irányelv 21. cikkének (3) bekezdése alapján elfogadott nemzeti intézkedésnek megfelelően a hozzáadottértékadó-tartozás megfizetése tekintetében biztosítéknyújtási kötelezettséget állapít meg bármely olyan személy terhére, aki együttesen és egyetemlegesen köteles a hozzáadottértékadó megfizetésére.

(¹) HL C 273., 2004.11.6.

A Bíróság (első tanács) 2006. május 11-i ítélete – The Sunrider Corp. kontra Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)

(C-416/04. P. sz. ügy) (¹)

(Fellebbezés – Községi védjegy – A 40/94/EK rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja, 15. cikkének (3) bekezdése, valamint 43. cikkének (2) és (3) bekezdése – Összetévesztetőség – A VITAFRUIT közösségi szövédjegy bejelentése – A VITAFRUT nemzeti szövédjegy jogosultjának felszólalása – A korábbi védjegy tényleges használata – A korábbi védjegy jogosult engedélyével történő használatának bizonyítéka – Az áruk közötti hasonlóság)

(2006/C 165/13)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Fellebbező: The Sunrider Corp. (képviselő: A. Kockläuner ügyvéd)

A másik fél az eljárásban: Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) (képviselők: S. Laitinen és A. Folliard-Monguiral meghatalmazottak)

Tárgy

Az Elsőfokú Bíróságnak (második tanács) a *The Sunrider Corp. kontra OHIM* (T-203/02. sz. ügy) ügyben az 5., 29. és 32. áruosztályokba sorolt árukra vonatkozó „VITAFRUIT” szövédjegy bejelentője által a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (OHIM) első fellebbezési tanácsának az R 1046/2000-1. sz. ügyben 2002. április 8-án hozott, a felszólalási osztály határozata – amely a 30. és 32. áruosztályokba sorolt egyes árukra vonatkozó „VITAFRUIT” nemzeti szövédjegy jogosultja által indított felszólalási eljárás keretében részben elutasította a fentebb említett védjegy lajstromozását – elleni fellebbezést elutasító határozatával szemben benyújtott, megsemmisítés iránti kérelmet elutasító 2004. július 8-i ítélete ellen benyújtott fellebbezés

Rendelkező rész

- 1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.
- 2) A Bíróság a *The Sunrider Corp.*-ot kötelezi a költségek viselésére.

(¹) HL C 300., 2004.12.4.

A Bíróság (második tanács) 2006. május 4-i ítélete (a Bundesgerichtshof – Németország előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Massachusetts Institute of Technology

(C-431/04. sz. ügy) (¹)

(„Szabadalmi jogok – Gyógyszerek – 1768/92/EGK rendelet – Gyógyszerekre kiadott kiegészítő oltalmi tanúsítvány – A »hatóanyagok kombinációja« fogalom”)

(2006/C 165/14)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Bundesgerichtshof